CANADIANUL APROAPE REÎNTORS DIN STELE

JAY LAKE și **RUTH NESTVOLD**

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

În ultimii doi ani, noul și foarte prolificul autor Jay Lake pare să fi publicat texte scurte aproape peste tot - în *Asimov's, SCI FICTION, Interzone, Strange Horizons, The Third Alternative, Aeon, Postscripts, Electric Velocipede* și în multe alte reviste. El a produs destule proze pentru a publica deja patru culegeri, deși și-a început cariera de numai câțiva ani: *Greetings from Lake Wu, Green Grow the Rushes-Oh, American Sorrows* și *Dogs in the Moonlight*. Este coeditor, cu Deborah Layne, al prestigioasei serii de antologii *Polyphony* și a mai editat antologiile *All-Star Zeppelin Adventure Stories,* cu David Moles, și *TEL: Stories*. In anul 2004 a obținut Premiul John W. Campbell pentru „cel mai bun autor nou". A publicat cinci romane dintre care cel mai recent este *Mainspring*.

Ruth Nestvold este o autoare nouă, care a absolvit Clarion West și a publicat în *Asimov's, SCI FICTION, Strange Horizons, Realms of Fantasy, Andromeda Spaceways Inflight Magazine, Futurismic, Fantastic Companions* și în alte reviste. Fostă profesoară de literatură engleză, ea conduce în prezent o mică afacere de software în Stuttgart.

Cei doi își combină forțele pentru a ne oferi o poveste surprinzătoare în care este vorba despre exact ceea *ce spune* titlul.

Kelly MacInnes era frumoasă, mult mai frumoasă decât mă așteptasem. Avea acel soi de frumusețe blondă, viguroasă, pe care o asociez cu regiunile din nordul Midwest-ului. Sau, în cazul ei, cu preria canadiană.

Stăteam unul lângă celălalt, cu privirile pierdute de-a curmezisul Emerald Lake, unul dintre micile lacuri de munte care

împodobesc vestul Americii de Nord, încadrat de priveliștea brazilor Douglas, a pinilor de Georgia și a piscurilor de granit înfipte în cerul plin de ecouri al zilei de vară. Pe la jumătatea lacului, apa se scurgea într-o depresiune vizibilă, de parcă asupra ei ar fi fost plasată o greutate uriașă. Groapa, cu un diametru de vreo doisprezece metri și cu o adâncime de trei, avea fundul perfect plat și marginile în pantă abruptă, ca un imens dop de sticlă răsturnat. Apăruse cu trei luni în urmă, la cinci zile după misteriosul telefon dat acasă de Nick MacInnes - despre care se crezuse că era mort de mai mulți ani.

Moment în care văduva lui Nick lăsase imediat totul baltă și venise aici, în Parcul Național Yoho din întunecata Columbie Britanică.

- Nu pare naturală.

Spusesem o platitudine, dar nu aveam prea multe opțiuni. La urma urmelor, eram un intrus, un agent din Statele Unite venit să investigheze convorbirea telefonică, adâncitura - și pe doamna MacInnes.

- Nu e naturală, mi-a răspuns ea. La două săptămâni după ce a apărut, toți peștii din lac au ajuns pe mal, sau au plecat în susul apei.

Puteam să-mi imaginez mirosul de putreziciune. In paradisul acela montan, o asemenea duhoare părea imposibilă. Aerul avea savoarea pătrunzătoare a zăpezii de pe pini, mireasma dură de piatră udă, puritatea desăvârșită a Munților Stâncoși din Canada.

Dar acolo se petrecuseră mai multe lucruri imposibile. Văzusem rapoartele primite de la sateliții de urmărire - NORAD, NASA, ESA, ba chiar și niște date furnizate de Chinezi. Adâncitura apăruse, peștii, muriseră - *ceva* se întâmplase - dar nu exista nici o dovadă a unei reîntoarceri, nici o dovadă a vreunui eveniment neașteptat. Doar o gaură în lacul din fața mea.

Și un apel telefonic care n-ar fi trebuit să existe, primit de la un bărbat pierdut în spațiul interstelar.

- Spuneți că soțul dumneavoastră v-a cerut să veniți aici.

Înaintea mea, toată lumea îi mai pusese aceeași întrebare: RCMP[1], Special Branch[2], FBI-ul, înalții comisari de la Națiunile Unite. Kelly Maclnnes își cunoscuse soțul la facultate, unde studiaseră amândoi astrofizica, dar numele ei nu apăruse niciodată pe vreunul dintre articolele lui din reviste sau dintre brevetele lui de invenție. Dar ei îi puseseră oricum întrebarea.

Iar acum era rândul meu, o făceam în numele NSA[3]. Continuam să nu avem habar ce anume se întâmplase acolo, în lacul acela, dar voiam să fim siguri că nimeni altcineva nu știa nimic. Primul pas fusese să dăm pe toată lumea afară din parc - cu excepția lui Kelly Maclnnes. Sarcina mea nu consta atât în a obține informații de la ea, cât în a mă asigura că nu i le dădea altcuiva mai înainte, dacă era provocată.

Ea s-a uitat lung la gaura din lac, mormântul gol al soțului ei absent.

- Nu e mort.

Am dat din cap.

- Am citit copiile declarațiilor - mi-e limpede că sunteți de această părere. *Sau cel puțin că așa pretindeți.* Dar, doamnă Maclnnes, nu există nimic care să dovedească că soțul dumneavoastră ar fi supraviețuit plecării sale mai degrabă spectaculoase de pe Pământ, de acum șase ani.

Ea și-a strâns jacheta de flanel ecosez mai bine în jurul trupului, cu privirea plutindu-i către cer. In ciuda strălucirii soarelui, aerul era rece.

[1] Royal Canadian Mounted Police, Poliția Federală din Canada.
[2] Divizie specială din cadrul Scotland Yard.
[3] National Security Agency, Agenția Națională de Securitate.

- Călătoria ar fi trebuit să dureze mai puțin de o săptămână. Apoi, la șase ani după plecare, m-a sunat și mi-a spus să ne-ntâlnim aici. Și, pe data de 17 aprilie, imediat după ora două și jumătate dimineața, centrul lacului s-a prăbușit în gaură. Asta e tot ce știu, domnule Diedrich.

I-am urmărit privirea, uitându-mă spre cerul zilei de vară. Undeva, dincolo de carapacea de un albastru desăvârșit, exista o explicație pentru ceea ce i se întâmplase lui Nicholas MacInnes.

Mare păcat că cerul nu vorbea în ziua aceea.

Steaua Barnard se află la o distanță de aproape șase ani-lumină față de Soare. E o pitică roșie, care prezintă interes numai datorită poziției sale convenabile în spațiul cosmic din preajmă și a faptului că se deplasează vizibil mai repede decât oricare altul dintre vecinii noștri stelari. Așa stăteau lucrurile până acum șase ani, când Nick MacInnes a hotărât să plece într-acolo.

Cu patru ani înainte de plecare, publicase în *Jurnalul canadian de inginerie și aplicații tehnologice aerospațiale* un articol intitulat „Propunerea unei metode rentabile de călătorie cu viteză superluminică". *JCIA TA* era doar cu un pas deasupra publicațiilor în regim de autofinanțare și articolul a pornit-o curând pe drumul către coșul de gunoi al istoriei.

Mă convinsesem de curând că toate exemplarele din volumul XXXVI, numărul 9, fuseseră distruse, alături de toate fișierele de computer, de siturile web, de siturile-oglindă, de înregistrările de rezervă, de plăcile tipografice, de arhivele de microfilme din biblioteci și de orice altceva la care te-ai fi putut gândi. Pentru că, într-o zi frumoasă de primăvară, Nick

MacInnes, cândva unul dintre miliardarii comunicațiilor prin telefonie mobilă, a efectuat o lansare dintr-un centru spațial particular, până atunci necunoscut, situat în preria de la est de Calgary, și-a găsit drumul către orbită din vârful unei rachete suplimentare de fabricație rusească, și a făcut ceva care a distrus o porțiune semnificativă din infrastructura electronică a lumii. Moment în care a dispărut într-un flash de toate culorile curcubeului, vizibil de pe o întreagă emisferă a planetei.

In scurtă vreme, s-a aflat că transporta încă patru focoase nucleare rusești, de tip M-2. „Pentru laserele cu declanșare prin explozie", au spus specialiștii care îl asistaseră pe MacInnes, de parcă restul lumii ar fi fost cuprins de o îngrijorare excesivă din pricina unor fleacuri.

Trei luni mai târziu, când am revenit la Emerald Lake ca să văd cum stăteau lucrurile cu Kelly MacInnes și cu securitatea parcului, tipii de la Canadian Air Force și de la NASA se reîntorseseră. Forțele Armate Canadiene survolaseră lacul cu o aeronavă Lockheed Orion P-3C AIP în ultima parte a lunii aprilie și aproape toată luna mai.

Atunci, în octombrie, NASA și Agenția Spațială Canadiană montaseră ceva aparatură suplimentară. Renunțaseră la sonarele tractate după ce pierduseră două aparate în copacii care conturau linia malurilor. Sateliții de recunoaștere obținuseră mai multe tipuri de imagini și descoperiseră o anomalie gravitațională pe fundul Emerald Lake. Sau poate că n-o făcuseră. Adâncitura din lac fusese provocată de forța acelei anomalii. Sau poate că nu era așa.

In lac nu exista nici un corp feros, dar pe fund se afla o concentrație de masă, care absorbea razele radar și crea gradienți termali bizari. Au fost elaborate teorii hazardate în privința polimerizării apei, a tensiunilor din lanțurile moleculare, a găurilor negre microscopice, a singularităților temporale și așa mai departe. Existau informații certe referitoare la o creștere a temperaturii în centrul depresiunii, care s-a accentuat în primele trei săptămâni de monitorizare, înainte de a ajunge la nivelul de circa nouă grade Celsius peste maximul istoric al temperaturii ambientale de la suprafață.

In mod straniu, senzorii la distanță indicau existența gheții pe fundul lacului, în zona adânciturii, Camerele de luat vederi și seturile de instrumente de măsurare trimise la fața locului nu au completat tabloul decât într-o foarte mică măsură - zona anomaliei gravitaționale era întinsă, era inertă și distorsiona profilul termic al lacului.

A

Insă căutarea unor date suplimentare semnificative era îngreunată de celălalt fapt incontestabil descoperit, pe lângă creșterea temperaturii: contaminarea radioactivă. Toate persoanele care își desfășurau activitatea în zona lacului era expuse acțiunii unor radionuclizi echivalenți cu trei sute de roentgeni pe an, valoare ce depășea de șase ori nivelul admis în Statele Unite. O pătrundere semnificativă în zona de atac a cancerului, și mai ales a leucemiei, dar insuficientă pentru a conduce la apariția imediată a vomei de culoare roz și a căderii părului.

Când am aflat, l-am căutat pe Ray Vittori, șeful de proiect de la Agenția Spațială Canadiană, care răspundea de etapa în curs a investigațiilor. Nu eram fizician, dar mă ocupam de spionajul tehnologic de ani de zile. Povestea asta putea.

- Cum naiba n-ați observat așa ceva până acum?

Vittori a clătinat din cap.

- Până acum, Diedrich, aici nu exista așa ceva. E simplu.

Mi-am încrucișat brațele. Am avut impresia că o simt pe Kelly MacInnes zâmbind în spatele meu, dar nu m-am ostenit să mă întorc ca să mă conving că nu mă înșelam. Nu avea încredere în instituțiile guvernamentale, inclusiv în cele din țara ei, și detesta guvernul Statelor Unite.

Așa stând lucrurile, nu mai puteam justifica aducerea echipamentului de scufundare solicitat, a minisubmarinelor și a aparaturii subacvatice în creierii Munților Stâncoși pentru a aduna mai multe date despre adâncitură. Cele deja obținute erau atât de numeroase, încât era nevoie de ani de zile pentru a fi analizate. Dar anomalia nu părea să aibă vreo șansă de a dispărea prea curând. Nivelul radiațiilor nu făcea altceva decât să complice orice raport pe care l-aș fi putut întocmi pentru a solicita sporirea fondurilor alocate pentru strângerea informațiilor.

Avionul Orion s-a întors la vânătoarea de submarine din zonele maritime. Institutele de cercetare și-au reîndreptat atenția asupra altor probleme. O parte dintre camerele de luat de vederi și dintre senzori au rămas, trimițându-și automat datele la agenția mea din Maryland. In afară de asta, doar sateliții ne mai ofereau informații, alăturându-se echipelor ocazionale de cercetare dispuse să-și vândă sufletele dacă existau clauze care să le garanteze despăgubiri pentru vătămările suferite. Un contingent redus la minimum necesar continua să păzească hotarele parcului, fiind alcătuit, în totalitate, din voluntari care primeau un salariu exorbitant, garantând, în schimb, că nu intenționau să ceară daune în cazul apariției unor semne de boală ce ar fi putut fi puse pe seama radiațiilor.

La căderea primei zăpezi, rămăsesem singurul observator al uluitoarei frumuseți naturale a Parcului Național Yoho și al tot

atât de atractivei doamne Kelly MacInnes. Doar eu, dotat cu un dozimetru, cu o barcă joasă și cu o grămadă de timp, după ce toată atenția celorlalți și toate echipamentele dispăruseră.

In liniștea răsunătoare din sala de mese a cabanei, am mâncat tocătură din carne sărată de vită și piersici la conservă. Cea mai grea parte a iernii trecuse, dar era, oricum, al naibii de frig și purtam pulovere pretutindeni - și haine suplimentare când îndrăzneam să ne aventurăm afară.

- Măcar a ales un parc național, am spus, rotindu-mi privirile prin cabana goală.

Pe durata iernii, vizitele mele la Emerald Lake fuseseră din ce în ce mai lungi. In cea mai mare parte a timpului, Agenția mă lăsa de capul meu, de vreme ce era greu să găsească pe altcineva care să urce până acolo, unde exista amenințarea contaminării radioactive. Ca să nu mai vorbim despre distanța care îi repugna oricui.

Și apoi, în locul acela era Kelly. Nick știuse ce face când o alesese pe femeia asta, înzestrată cu lealitatea unei leoaice. Cu toate că, uneori, îmi imaginam că alegerea îi aparținuse mai degrabă femeii.

Ea a zâmbit.

- Un loc liniștit, toate facilitățile în preajmă, eh, domnule Diedrich?

- Eu priveam lucrurile mai ales din punctul de vedere al asigurării securității. E dificil să patrulezi pe un teren particular și să-l ții sub pază.

In spațiile goale din cabană, râsul ei puternic a răsunat mai tare decât ar fi fost firesc.

- Vezi pe cineva încercând să-ți violeze mult lăudatul sistem de pază a acestui loc uitat de Dumnezeu?

M-am strâmbat. Probabil că un psihiatru s-ar fi simțit extrem de bine în compania mea - un spion NSA îndrăgostit de o femeie măritată care îl ia în râs.

Dar ce minunat era râsul ei.

Mi-am lăsat jos furculița înfiptă într-o bucată de piersică.

- De ce mai *ești* încă aici, în locul ăsta uitat de Dumnezeu?

Kelly încă mai avea o grămadă de bani - ghinioanele lui Nick de pe orbită nu îi secătuiseră bogăția decât într-o foarte mică măsură, chiar și după amenzile incredibile, plătite din averea lui, pentru trafic aerian neautorizat și pentru violarea protocoalelor orbitale. Ar fi putut să vadă ce era cu adâncitura și să plece apoi în Tahiti.

Ea și-a înclinat capul pe o parte.

- Ți-aș putea pune aceeași întrebare, fiind mult mai îndreptățită. Eu îmi aștept soțul, mă asigur că oamenii tăi nu-i distrug șansele de a se reîntoarce. Stau cu ochii pe adâncitură. Dumneata pe cine aștepți, domnule Diedrich? De ce te tot întorci aici?

Nu aveam cum să-i dau un răspuns sincer, nu unul pe care să-l poată accepta.

Topirea zăpezii a fost ca o revelație.

Peticele verzi s-au ivit pe albul până atunci neîntrerupt al peisajului cu puțin înainte de prima aniversare a telefonului dat de Nick MacInnes din stele.

Sărbătorind unul sau altul dintre cele două evenimente, eu și Kelly am făcut o plimbare până la lac, cu intenția de a verifica adâncitura. Cât fusese iarna de lungă, nu înghețase, în ciuda păturilor de omăt de pe margini și în ciuda faptului că pe toate celelalte lacuri din regiune se așternuseră straturi groase de gheață.

Adâncitura continua să arate aproape la fel ca în ziua când o văzusem pentru prima oară, chiar și cu zăpada din nordul lacului - largă, nefirească, un mister așteptându-și rezolvarea.

Iar cheia stătea alături de mine.

- Știi că, din anumite puncte de vedere, aștept același lucru pe care îl aștepți și tu, am spus, într-un târziu.

Ea a rămas tăcută pentru multă vreme. Eram sigur că mă înțelegea - în timpul pe care îl petrecuserăm împreună în iarna precedentă, între noi se creaseră acele vechi șabloane ale scurtăturilor și ale tăcerilor pe care multe cupluri căsătorite le folosesc pentru a comunica. Abia dacă îmi aduceam aminte de asta din vremea propriului meu mariaj eșuat.

Ea a arătat cu capul către adâncitură.

- Te-ai născut în Statele Unite?

Fără nici o legătură cu discuția de până atunci. Avansaserăm și în această privință. Dar tot nu pricepeam unde voia să ajungă.

- Da.

- Ți-ai petrecut toată viața în echipa câștigătoare. Habar n-ai cum e să fii canadian, să stai ușă-n ușă cu cel mai mare dintre frații tăi de pe lume.

In fața ochilor noștri a apărut un iepure. L-am urmărit lăsându-și urmele în zăpada rămasă în zonele umbrite.

- Statele Unite, a continuat Kelly, fără să mă privească. Țara lui „noi am făcut-o primii". Voi ați construit naveta spațială,

noi am construit un braț robotic. Canada își aduce un alt fel de contribuție la progres.

Părea să aștepte un răspuns serios. Nu i l-am dat.

- Iar acum, guvernul tău te tot trimite să mă dădăcești. Pentru că bărbații duri care manipulează luminile strălucitoare nu învață nimic, niciodată.

- Nu mă obligă nimeni.

Mi-a aruncat o privire care mă întreba pe cine credeam că duc cu prețul, cu o sprânceană ridicată și cu buzele pline strânse într-un fel de zâmbet.

- Nu, dar știu de ce ești aici. Nu puteți suporta asta, nimeni n-o poate suporta, dar mai ales voi, yankeii. Nu puteți suporta faptul că un canadian a ajuns primul în stele, fără ajutorul vostru.

În parte, avea dreptate.

Dar numai în parte.

*

Cu sau fără glumă, Kelly era îmbucătura în care îți rupi dinții. A început să-mi spună pe numele mic abia după ce am stat împreună, singuri, în repetate rânduri, vreme de aproape un an.

Deși așteptam asta de o vreme care mi se părea o veșnicie, aproape că nici n-am băgat de seamă. Eram pe lac, în barca Ranger Cherokee din dotarea parcului, făcând, pe cont propriu, câteva măsurători ale temperaturii apei din apropierea adânciturii și comparând indicațiile diverselor instrumente. Contorul meu Geiger - cel de-al treilea pe care mi-l trimisese Agenția - continua să-și facă de cap, dar, în privința termometrelor noastre de modă veche, totul era în ordine.

Nu aveam nici un interes să duc barca în centrul lacului. Distanța până la suprafața netedă a adânciturii, conturată de ceea ce aducea vag cu un inel de cascade, era de trei metri.

- O să mă mențin la o distanță de cel puțin cinci lungimi de barcă, am spus. O s-o ocolim.

Kelly trăgea după noi termometrul, legat la capătul unui fir de undită.

- Din punctul meu de vedere e în ordine, Bruce.

Eram atât de concentrat asupra navigării pe circumferința adânciturii, încât nu am realizat imediat că îmi spusese „Bruce". Când am făcut-o, a fost ca și cum aș fi primit o lovitură de picior în stomac și am smucit de axul cârmei către margine.

Am corectat imediat cursul, iar Kelly și-a ridicat ochii.

- Temperatura se menține constantă aici. Cu tine ce e?

- Mă simt foarte bine.

Vântul de pe munte șuiera printre pini; acolo, sus, era răcoare chiar și în luna iulie. In timp ce conduceam barca, am urmărit un șoim care se lăsa purtat de curenții ascendenți de aer cald către masivul de granit ce adăpostea izvoarele fluviului Kicking Horse. Faptul că îmi auzisem numele de botez rostit de Kelly mi se părea tot atât de intim ca un sărut, dovadă că, în privința mea, ceva era de-a binelea în neregulă.

Venise timpul să-mi sun șefa, pe Marge Williams, și să mă reîntorc, pentru o vreme, în Maryland.

Dar n-am avut cine știe de succes fugind de la Emerald Lake. Următoarea mea reîntoarcere avea să fie definitivă. De ochii lumii, am folosit drept scuză insistențele moderate ale

lui Marge - guvernul continua să fie suficient de interesat de orice informație pe care ar fi putut-o oferi Kelly pentru ca să-mi transforme misiunea într-una permanentă. Valoarea potențială a ceea ce înfăptuise Nick, ba până și erorile lui fatale cântăreau mai mult decât costul timpului alocat și al efortului depus.

Insă adevăratul motiv era Kelly. NSA nu îmi putea impune nimic, dat fiind riscul contaminării radioactive - dar nici nu era necesar să o facă.

M-am reîntors în octombrie. La sosirea elicopterului am observat, spre surprinderea mea, că ea mă aștepta în zona de aterizare din parc.

- De ce a durat atât de mult? a strigat, încercând să acopere huruitul elicei, în timp ce săream din cabină. In lipsa ta, nici mai mult, nici mai puțin de șapte fani ai adânciturii au reușit să treacă de cordonul de pază.

- Șapte! Cred că aș face bine să trec imediat la treabă.

Bineînțeles că fusesem deja informat despre mâna de intruși insuficient de inteligenți ca să se sperie de depunerea radioactivă - Marge îi folosise drept argument suplimentar ca să mă convingă să mă reîntorc. Pentru binele proiectului, bineînțeles. Și pentru siguranța lui Kelly. Al doilea argument fusese bonusul enorm pe care îl puteam pune deoparte ca să-mi plătesc tratamentul dacă aveam s-o sfârșesc îmbolnăvindu-mă de cancer, peste unul sau două decenii.

Părea să merite, odată ce Kelly se bucura să mă vadă. Poate că nu era decât nevoia instinctivă de a avea parte de compania cuiva, dar mă simțeam fericit amăgindu-mă că era vorba de mai mult.

În timpul celui de-al treilea an pe care îl petreceam la Emerald Lake, am început să avem impresia că lumea ne uitase. In timpul iernii, încercările de a trece de paznicii parcului se reduseseră la zero; chiar și după sosirea primăverii și cu ocazia celei de-a doua aniversări a apariției adânciturii, numărul lor nu a depășit o jumătate de duzină. Desigur că luam în continuare legătura cu sediul central, aproape în fiecare săptămână. Și ne întâlneam, de asemenea, din când în când, cu personalul de întreținere și cu un om al RCMP-ului, căruia i se spunea sergentul Perry și care venea, de fapt, călare, ori de câte ori era vreme bună, aducându-ne, câteodată, ceva ziare vechi. Mă întorceam la Maryland cu regularitate, ca să-mi prezint rapoartele periodice asupra misiunii și pentru evaluarea nivelului de iradiere, și ne aflam în legătură cu lumea exterioară mulțumită internetului, dar, în cea mai mare parte a timpului, eram singuri.

Eu, Kelly și adâncitura.

Se uita la blestemata aia de adâncitură în fiecare zi, de parcă Nick MacInnes urma să iasă de acolo și s-o strângă în brațe. Iar eu mă mulțumeam să asist.

Asa se face că n-am devenit amanți. Eu o consideram văduvă, dar Kelly se gândea la ea însăși ca la o soție.

O soție extrem de loială.

Ne înțelegeam suficient de bine și deveniserăm un soi de prieteni. Asta dacă nu luați în seamă faptul că parfumul ei îmi bântuia visele în fiecare noapte.

Într-o zi călduroasă de sfârșit de august i-am pus, în cele din urmă, întrebarea.

- Așadar, de ce mai suntem încă aici?

Stăteam amândoi în fața cabanei, pe o mică fâșie de teren acoperită cu pietriș, de dimensiuni prea modeste pentru a se putea numi plajă. Adâncitura ieșea în evidență pe lacul din fața noastră, iar munții din jur se conturau înălțându-se, enormi, către cer. Ca variație, ziua era suficient de caldă ca să nu fie nevoie să port o jachetă.

- De ce mai ești *tu* încă aici?

Am ridicat din umeri.

- Tu reprezinți misiunea mea. Tu și Nick, m-am gândit, dar mă străduiam să-i rostesc numele cât mai rar cu putință. După cum zice șefa mea, n-au nimic altceva pentru mine.

Și-a pus mâna stângă pe antebrațul meu drept - unul dintre rarele momente când între noi exista un contact fizic.

- Oh, fără îndoială că ai de făcut mai multe decât să stai pe malul unui lac, în așteptare. Voi, americanii, găsiți întotdeauna o harababură pe care s-o descâlciți. Sau pe care s-o produceți.

Nu mi-am clintit nici un mușchi, ca nu cumva să-și îndepărteze mâna.

- N u stau aici tot timpul doar ca să-i supraveghez pe paznici. Soțul tău a dus la bun sfârșit un lucru pe care nu l-a mai făcut nimeni înaintea lui și există o grămadă de oameni care vor să afle ceea ce nu ne-a spus. *Ceea ce nu ne spui tu.* Marge m-a trimis aici ca să aflu dacă urmărești adâncitura cu aceeași atenție.

Kelly a zâmbit, arcuindu-și o sprânceană.

- Marge?

- Sigur. Nu toată lumea de teme de numele de botez, așa, ca tine.

Și-a retras mâna. Eu și gura mea spurcată. Acolo unde îl atinseseră degetele ei, brațul continua să mă furnice.

- De fapt, a zis ea, aștept să-mi trimită un alt mesaj.

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

- Un alt telefon?

Și-a arătat dinții într-un zâmbet.

- Nu, nu. Nick a promis că o să lase un semn pe cer.

In ciuda zâmbetului, am avut senzația stranie că vorbea serios.

In primăvara următoare, după topirea zăpezii, Kelly a început să mă sâcâie, cu o umbră de îngrijorare în jurul ochilor, cerându-mi s-o însoțesc în centrul adânciturii. Locul ăla nu înghețase niciodată, nici măcar atunci când fusese înconjurat de o crustă de gheață. Fusese acoperit de un strat greu de zăpadă, vreme de câte o zi sau două, înainte ca pătura de omăt să se scufunde în apa caldă de dedesubt. Adâncitura părea un imens ochi orb în mijlocul apei, holbându-se la cer, prinzându-ne în capcana privirii lui nevăzute.

Am studiat ciudatul fenomen care devenise o parte a vieții noastre de zi cu zi.

- Și cum propui să ieșim după ce coborâm acolo?

Kelly m-a învăluit într-o privire meditativă.

- Cât de bine înoți, Bruce?

Am scuturat din cap.

- Nu, nici nu mă gândesc.

Mi-a adresat zâmbetul ei larg. Aproape că aș fi putut crede că îngrijorarea fusese rodul imaginației mele - aproape.

- Fac pariu că, dacă luăm cu noi o frânghie destul de lungă, sigur poți trage barca înapoi, la țărm. Ești puternic. Pariez că ești un înotător bun.

- Am fost cel mai bun din New England, în liceu, am recunoscut. Dar tot n-am de gând s-o fac.

- De ce nu?

Oh, Hristoase, Kelly.

- In primul rând, nu vreau să mă-nec în cascadele alea blestemate. In al doilea rând, nu vreau să-mi aduc organismul în apropierea gradientului termal, fără o barcă între mine și el. Datele furnizate de avionul care a survolat zona sugerează existența unor straturi de gheață în adânc, la polul opus față de creșterea temperaturii de la suprafață. De asta avem camere de luat vederi și seturi de aparate.

- Câteodată, nimic nu se compară cu o privire nemijlocită.

- Nu.

- Te-ai expus deja unor radiații neîntrerupte, a subliniat ea, flirtând și pledând în același timp. Nu o crezusem capabilă nici de una, nici de alta. De ce să-ți faci griji pentru o simplă anomalie gravitațională?

De data asta am spus-o cu voce tare.

- Hristoase, Kelly.

Ea a slobozit un încântător hohot de râs și m-a prins de cot.

- In plus, nu s-ar spune că ai avea altceva de făcut în vara asta.

Când și-a dat seama că nu aveam să intru în apă de dragul ei prea curând, Kelly a hotărât că era necesar să construim un „observator al adânciturii". Ne-am petrecut mai multe zile aducând cherestea, din atelierul de întreținere al parcului, lângă un superb arțar bătrân de stâncă, aflat chiar lângă apă și având

crengile plasate exact așa cum trebuia. In timp ce ne învârteam prin harababura de frânghii și cuie, râsul sonor al lui Kelly reverbera printre copaci și printre munți mult mai des decât îl auzisem vreodată.

Până atunci mă crezusem copleșit de dragoste, dar nu știusem cât de încântătoare și cât de amuzantă putea fi.

Polițistul nostru călare și-a făcut apariția în vreme ce eram acolo, sus, bătând scândurile în cuie. Din șaua iepei lui mari și murge, ne-a privit o clipă cu seriozitate, cu aerul critic al unui părinte.

- Haide, sergent Perry, i-a strigat Kelly, scoțând cuiul pe care îl ținuse în gură. Nu vrei să lucrezi din nou la o căsuță din copac?

A zâmbit și ne-a oferit câteva ore din timpul lui. In cele din urmă, am observat că se uita mai des la dozimetru decât la ciocanul pe care îl ținea în mână și i-am mulțumit pentru ajutor.

Într-o noapte, eu și Kelly ne frigeam câte un hotdog la focul de tabără aprins în preajma „observatorului", când ea mi-a aruncat din nou *privirea aceea.*

- Bruce, n-ai vrea să mă duci măcar pe mine pe suprafața adânciturii? Vreau s-o văd cu ochii mei.

- Hristoase, Kelly.

Mi-am scos hotdogul din foc și am încercat să-l curăț de câteva dintre urmele de arsură. Ce dracu'! Mă abonasem deja la un cancer de dragul ei și, pentru o vreme, lăsasem deoparte dozimetrele care indicau depășirea limitei de siguranță.

- Sigur că da.

M-a dat gata cu un strigăt care făcea toți banii.

Așa speram.

- Cât de adânc te poți scufunda?

M-am uitat la echipamentul pe care îl stivuisem în Ranger Cherokee. Nu mai făcusem nici o scufundare de ani de zile.

- Ei, stai o clipă...

- Dacă tot intri în apă, poți să vezi dacă reușești să ajungi până jos, în zona anomaliei gravitaționale.

M-am îndreptat de spate, scuturând din cap.

- Anomalia se află sub treizeci de metri adâncime. Nu cred că pot să-mi țin respirația mai mult de nouăzeci de secunde. Nu e suficient.

- Atunci, legăm de glezna ta cincisprezece metri de funie, te arunci în apă cu ceva greu, ca să te tragă repede la fund, și împingi o prăjină în jos, pe restul distanței.

Am râs.

- Și pe urmă ce fac? Bat tactul?

Mi-a adresat zâmbetul ei obișnuit.

- Vii înapoi, sus, și îmi spui ce ai văzut, ce ai simțit. Ce e acolo, jos.

- Ai plănuit de la bun început să-mi ceri asta, nu-i așa?

Zâmbetul ei a căpătat un aer de vinovăție.

- Ei bine, da.

Am oftat. Cât de mult mai conta acum? Nu puteam face prea multe lucruri care să mă aducă în situația de a concura cu soțul ei plin de bani, genial și răposat. De dragul ei, puteam încerca măcar atâta lucru.

Am fixat o bucată de țăruș vechi, din stejar, de capătul unei prăjini din lemn de plop, lungă de șase metri, înfășurându-l cu sârmă, apoi am folosit un șiret, din care am făcut, la extremitatea opusă a prăjinii, un laț pe care să mi-l prind de

încheietura mâinii. Aveam să sar din barcă cu capul înainte, strângând în brațe o jantă veche, care să mă tragă în jos, urmărind apoi prăjina pe drumul către fund. Am început prin a-mi unge corpul cu un amestec de vaselină și nămol - în jurul cabanei nu aveam destul petrolatum pe care să-l pot folosi ca atare și mă temeam de răceala apei.

- Suntem nebuni, am spus.

Kelly conducea barca direct către adâncitură. Parâma noastră lungă se întindea în urmă, către cel mai apropiat mal, aflat la șaizeci de metri distanță, în așteptarea strădaniei mele de a readuce barca pe uscat.

Kelly arăta mai fericită decât o văzusem vreodată, începând din ziua primei noastre întâlniri.

- Nick e acolo, jos.

- Nu sunt genul care bate la toate ușile.

Aveam deja nămol în anumite locuri foarte stânjenitoare.

Zâmbetul ei era ca un răsărit de soare.

- Să vedem ce-o să descoperi.

Am înțeles ce văzuse la ea Nick MacInnes. Dar nu înțelegeam ce anume văzuse ea la el: rapoartele sugerau că fusese un excentric obsedat de o singură idee, care avusese din întâmplare o reușită.

Barca Ranger Cherokee a alunecat în adâncitură și stomacul meu a tresăltat brusc - cea mai scurtă călătorie din lume pe un jgheab pentru bușteni. Kelly a oprit motorul și barca s-a rotit, în voia ei, la baza adânciturii, o cupă cu deschiderea de doisprezece metri. Pereții de apă înalți de trei metri din jurul nostru erau incredibil de înspăimântători, răscolind toate simțurile și toate emoțiile. Faptul că parâma noastră de amarare se întindea în sus, dispărând în acele cascade oblice, nu ne era de nici un ajutor.

Am aruncat prăjina din lemn de plop peste bord. Bucata de lemn de stejar a tras-o direct în jos, până ce a cutremurat mica noastră ambarcațiune, fiind oprită de bucla din șiret, pe care o prinsesem de o scoabă. M-am holbat la undele întunecate ale apei sub care se ascundea anomalia gravitațională.

- Nu te gândi prea mult, a spus Kelly. Pentru că atunci n-o s-o mai faci.

Am verificat nodul care îmi fixa de gleznă parâma de siguranță. O făceam numai și numai de dragul lui Kelly, iar ea o făcea pentru soțul ei - avea dreptate, era mai bine să nu stau prea mult pe gânduri.

- Numără până la treizeci, apoi începe să tragi în sus, cât de repede poți. Mi-am strecurat mâna prin bucla fixată de scoaba de pe copastie, am eliberat prăjina prinsă acum de încheietura mea și m-am aruncat cu capul înainte, strângând janta la piept.

Apa nu era mai rece decât mă așteptasem, dar dădea să îmi pătrundă în nări cu mai multă forță și agresivitate decât puteam să suport. Am lăsat să-mi scape puțin aer printre buze și am aruncat janta. Greutatea prăjinii de plop era suficientă ca să mă ducă înspre fund.

Timpanele îmi zvâcneau, apăsate de o durere vagă. începuse panica provocată de lipsa de aer, dar am ignorat-o, lăsând prăjina să mă tragă în jos, dincolo de zona luminoasă.

Pe măsură ce mă scufundam, apa era tot mai rece. M-am întrebat la ce adâncime ajunsesem, m-am întrebat dacă nu cumva Kelly îmi aruncase parâma peste bord, trimițându-mă să-i întâlnesc soțul. Glezna mi-a zvâcnit scurt, trasă în sus, și aproape că am dat drumul prăjinii, dar șiretul care mi-o lega de încheietură a rezistat.

Am oscilat în sus și-n jos o clipă, cu capul către fund, prăjina trăgându-mă înspre adâncuri, frânghia ridicându-mă înapoi. M-am străduit să prind prăjina mai bine în mâini. In ochii mei larg deschiși, întunericul avea o vagă tentă verzuie. Presiunea apei din jur părea să fie pumnul unui uriaș, strângându-se încet.

Atunci am realizat că degetele îmi erau reci, mult prea reci. Mi-am adus mâna liberă în dreptul feței, dar nu era destulă lumină ca s-o pot zări. Mi-am dus degetele la buze - o crustă de gheață. Știam ce spuneau rapoartele, și totuși... apa îngheață de sus în jos, nu de jos în sus.

Prăjina mi-a sărit din mâini. Bucata care o trăgea în jos dispăruse și acum plutea, ridicându-se încet către suprafață. Ce se întâmplase cu greutatea? Am simțit în piept gheara asfixiei și a spaimei. Apa părea mult prea rece. Unde naiba era Kelly? Am încercat să-mi răsucesc trupul, dar, din cauza prăjinii care îmi stătea în drum, m-am încurcat în frânghie.

Glezna mi-a zvâcnit.

Kelly.

Slavă Domnului.

Am prins prăjina în timp ce ea trăgea de parâmă, de undeva, din bolta albastră aflată sus și departe. Mi-am urmat chemarea inimii, care mă îmboldea către aerul limpede.

După ce m-am rostogolit în barcă, Kelly m-a înfășurat în două pături și am tremurat în adâncurile lor aspre. Încă nu aveam destulă putere ca să înot spre țărm.

Ea a studiat prăjina de plop.

- Arată de parcă ar fi fost mușcată.

Am clătinat din cap. Acum, când scăpasem de panică, era mai simplu să-mi imaginez ce se întâmplase cu prăjina.

- Nu s-a exercitat nici o forță asupra ei - aș fi simțit.

Kelly a îndreptat capătul rupt către mine. Arăta mai degrabă ca și cum ar fi explodat. Oare mâna mea ar fi putut păți același lucru, sub presiunea înghețului care se răspândea cu rapiditate?

Kelly a ajuns la aceeași concluzie, aproape în același timp.

- Frigul, a spus ea, cu o satisfacție stranie în glas. Lemnul de plop s-a sfărâmat din cauza frigului.

- Ce-i așa de grozav la frigul ăsta?

Frigul m-ar fi putut ucide. După scufundare, mă simțeam năuc, înghețat sub soarele șovăielnic al Munților Stâncoși ai Canadei.

Chipul ei s-a luminat sub flash-ul unui zâmbet.

- O creștere extrem de lentă a entropiei, asta-i grozăvia cu frigul.

Creștere extrem de lentă a entropiei. N-o mai auzisem vorbind așa niciodată.

In iarna următoare, ne bucuram de confortul unei după-amiezi petrecute în fața șemineului din cabană, când am auzit împușcături. Preț de o clipă, ne-am uitat șocați unul la altul, după care am sărit în sus, ne-am tras pantalonii din Gore-Tex și hanoracele și am ieșit afară, îndreptându-ne către snowmobil.

La mai puțin de un kilometru și jumătate de cabană, am găsit, în zăpadă, cadavrul sergentului Perry, cu schiurile înălțate sub un unghi nefiresc, cu sângele împroșcat pătând albul imaculat al peisajului.

Kelly și-a înăbușit un suspin, apoi s-a aplecat să-i închidă ochii. Am fost nevoit să-mi reprim impulsul de a întinde mâna s-o consolez, așa că am cercetat în schimb pădurea, străduindu-mă să deslușesc orice mișcare. Nimic.

Am telefonat la Maryland. Nu avea cine știe ce sens să ne căutăm un adăpost - dacă ucigașii erau încă acolo, ne aflam în bătaia armelor lor.

- Poate c-a fost un accident de vânătoare, a spus Marge, de la capătul celălalt al conexiunii pline de paraziți.

- Un accident de vânătoare?

Islamiști, chinezi, ecologiști - îmi veneau în cap o grămadă de explicații mult mai plauzibile.

- Marge, nimeni n-ar trebui să poată trece de cordonul de pază, pentru ca să aibă apoi loc un accident de vânătoare. Trebuie să inițiezi o anchetă desfășurată din afară.

Kelly a îngenuncheat în zăpadă, alături de cadavru, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nu-l cunoscuserăm prea bine pe sergentul nostru din poliția călare, dar era unul dintre puținii oameni cu care dăduserăm ochii în ultimii patru ani.

La celălalt capăt al legăturii telefonice, Marge a oftat.

- Ai dreptate, aici e nevoie de o anchetă. O să mă ocup de asta, Bruce.

- Mulțumesc.

A apărut un elicopter al NSA, care a ridicat trupul, ducându-l pe Perry înapoi, în oricare ar fi fost locul de unde venise. Eu și Kelly l-am urmărit înălțându-se și îndepărtându-se și, luându-mă prin surprindere, ea și-a strecurat brațul pe sub încheietura mâinii mele.

Am avut un gând staniu, dorindu-mi să fi putut muri atunci, stând în zăpadă, ca o jumătate a cuplului pe care îl formam cu Kelly MacInnes.

Era evident că adâncitura se modifica. In timpul verii de după misterioasa moarte a sergentului Perry - enigmă pe care NSA n-a reușit s-o elucideze - devenise vizibil mai largă și mai puțin adâncă. Creșterea temperaturii era evident mai semnificativă, chiar și în urma măsurătorilor noastre lipsite de precizie. Nivelul radiațiilor nu se modificase. Oricum, indicațiile dozimetrelor și ale contorului meu Geiger coincideau.

Am sugerat să chemăm din nou aeronava de supraveghere a agenției, dar Kelly n-a fost de acord.

- La ce sunt buni? Acolo, în zăpadă, ar fi putut să zacă unul dintre noi - fără ca, după spusele prețioasei tale Marge, să se înregistreze vreo breșă în cordonul de pază!

Bineînțeles că avea dreptate. începusem să port asupra mea un pistol, ceea nu aș fi făcut nicidecum înainte - nu mă mai încredeam în posibilitățile Agenției mele de a ne asigura paza. Dar asta nu avea nici o legătură cu indiferent ce or fi însemnat cele petrecute în lac.

- Echipamentul lor ne-ar putea furniza date importante referitoare la adâncitură.

- De unde știm că ne putem încrede în informațiile lor?

Nici eu nu eram încântat de modul în care rezolvase Marge problema breșei din sistemul de pază, dar, după părerea mea, Kelly exagera.

- Ce dacă cer să ne trimită din nou avionul CAF Orion?

Ea a scuturat din cap.

- Nu. Nu și dacă e trimis de agenția ta NSA.

Să fiu al naibii dacă nu m-am lăsat convins.

Totuși, nu a putut convinge echipele de cercetători universitari să nu-și facă apariția. Interesul față de adâncitură a reînviat

dintr-odată și nu mai eram atât de singuri cum fuseserăm până atunci. Se părea că se iveau pretutindeni, plângându-se fiindcă agenția le controla echipamentele, plângându-se de țânțari, plângându-se fiindcă nu-i lăsam să folosească toaletele din cabană. Dar continuam să nu le îngăduim jurnaliștilor să solicite permise de intrare în parc.

Kelly îi privea pe cercetători cu suspiciune, de parcă ar fi avut de gând să-i fure adâncitura, sau cam așa ceva. Stătea în casa din copac și supraveghea Emerald Lake cu un simplu binoclu, geloasă pe oricine altcineva se apropia de el. Uneori îi țineam companie, dar, cu cât se schimba mai mult lacul, cu atât mai mult se îndepărta ea de mine. Nu era nevoie să stăm împreună ca să-mi reamintesc cât de distantă redevenise, după ce păruse atât de apropiată.

Într-o după-amiază de toamnă târzie, când i-am adus niște sandviciuri, își petrecea ziua în „observatorul adânciturii", ca de obicei. Ca schimbare, parcul era din nou numai al nostru, dar asta nu însemna cine știe ce. In jurul ei, frunzele de arțar străluceau în nuanțe de portocaliu, roșu și galben, dar Kelly nu avea ochi decât pentru blestemata aia de adâncitură.

- Uită-te cum aburește, a spus, abia aruncându-mi o privire în timp ce lua o felie de pâine cu unt de arahide și jeleu. Acolo, jos, e din ce în ce mai cald.

- Hm.

Mi-am aruncat ochii de-a curmezișul undelor, către aburul înălțat deasupra lacului. Nu era chiar atât de fierbinte, dar diferența dintre temperatura apei și a aerului era suficient de mare pentru a genera vălătuci miniaturali de ceață, care se rostogoleau în interiorul adânciturii, furișându-se, din când în când, deasupra ei. încă nu căzuse prima zăpadă, dar zilele începuseră să fie aproape geroase.

- Te aștepți la ceva anume?

- Creșterea entropiei e din ce în ce mai rapidă, a spus ea, în loc să-mi răspundă. Ne apropiem de a șasea aniversare a întoarcerii lui Nick.

Poate că era un răspuns.

Pe la sfârșitul lui martie, când zăpada începea din nou să se topească, adâncitura era atât de întinsă și de puțin adâncă încât se revărsa către malurile lacului și avea, în mijloc, o umflătură ușor de remarcat. Apa era foarte caldă.

Pe perioada iernii, dispăruseră aproape toate echipele de cercetare. Din nou singuri, eu și Kelly trăiam după o rutină asemănătoare cu a unui cuplu căsătorit de multă vreme - sarcasm îmblânzit, jumătăți de secrete și abstinență acceptată de ambele părți - așa că am fost surprins când, într-o bună zi, a venit să mă caute în camera mea din cabană, cu zâmbetul acela larg pe care nu i-l mai văzusem de un an.

M-am îndrăgostit pentru a doua oară.

- Bruce, vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Am dat deoparte tableta pe care scriam un raport.

- Sigur că da.

M-a condus către casa din copac. Alături de trunchi se afla o ladă mare, de plastic, pentru transport, cu balamalele ruginite. N-o mai văzusem până atunci, deși am recunoscut drujba și bidonul de plastic, cu benzină, de lângă ea. Lada era plină de noroi proaspăt.

- Ce e asta?

- Ceva ce am îngropat cu mult timp în urmă, a spus Kelly. Imediat ce am sosit aici.

Aproape șase ani petrecuți împreună într-un loc uitat de lume și ea începe să dezgroape lăzi din pământ? Creșterea entropiei, pe dracu'.

Kelly a descuiat lacătele lăzii.

- Trebuie să duc asta sus, în observator. Crezi că putem construi un soi de sistem de scripeți?

- OK. Dar ce-i aici?

- Uite-te cu ochii tăi, a zis, ridicând capacul.

Sub ochii mei, a scos o frumusețe de telescop Celestron G-8 Schmidt-Cassegrain.

- Ce mai așteptăm?

In miez de noapte, în casa din copac era al naibii de frig, iar Emerald Lake părea să fiarbă în beznă.

- 8 aprilie, ora două și jumătate. Kelly și-a îndreptat lanterna către ceas. Asta o să fie peste circa douăzeci de minute.

Am privit lung către stele.

- Ți-a spus ceva la telefon, nu-i așa?

A dat din cap, un gest nu cu mult mai vizibil decât tremurul unei umbre.

- Datele legate de profilul misiunii sunt mai numeroase decât am recunoscut noi.

Nu mi-a scăpat acel „noi".

- Ai fost implicată în toată povestea asta de la bun început.

Kelly și-a desprins privirea de telescopul îndreptat către constelația Ophiuchus, aflată, în acea perioadă a anului, la sud, în partea de jos a bolții cerești.

- Am avut planuri pentru împrejurări neprevăzute.

Misiune sau nu, își deschidea în sfârșit inima în fața mea, îmi dezvăluia ceea ce îmi ascunsese în toți acei ani.

- Povestește-mi.

A oftat, cu o mână pe obiectivul telescopului, pe care l-a împins în jos.

- E evident că nu puteam testa, în prealabil, mecanismul de propulsie. Nick era aproape sigur că avea să intre într-o translație simultană către steaua Barnard, dar nu putea prezice când urma să se desprindă. Una dintre analize spunea că putea să revină imediat, iar o alta că avea să aștepte încheierea unui defazaj egal cu viteza luminii, într-o stare de entropie redusă. In natură, nimic nu e gratis, nu-i așa? Când am văzut că nu s-a întors imediat, am știu că aștepta încheierea defazajului.

Presupunând că nu dăduse ortul popii pe undeva, prin adâncimile cosmice, în urma jetului violent de energie care îi propulsase nava artizanală. Am clătinat din cap.

- Cum de-a reușit să dea telefon de pe steaua Barnard?

A râs, cu râsul ei firesc. Și atunci am înțeles - ceea ce se afla acolo, în lac, adâncitura, anomalia gravitațională - nu era doar simbolul unui bărbat, nu era ceva cu care aș fi putut intra în competiție. Nu, acela era visul ei, visul pe care îl împărțea cu Nick Maclnnes.

- Aceleași efecte cuantice opuse care permit funcționarea sistemului de propulsie pot fi folosite pentru deschiderea unui canal electromagnetic, mi-a ținut ea o prelegere. Am verificat asta aici, pe pământ. Odată ajuns în sistemul stelei Barnard, Nick a folosit un telefon prin satelit, cu antenă virtuală, care se putea conecta la rețeaua orbitală construită de el cu ani în urmă, în perioada când ne ocupam de telecomunicații. Ceea ce aruncă cu totul în aer simultaneitatea einsteiniană.

Mi-am dat seama cât era de ridicol ca un om să ajungă în stele și să sune acasă, pe un celular.

- Asta poți s-o mai spui o dată.

- Așa am aflat că toate calculele noastre matematice erau corecte. In întuneric, stafia unui surâs. N-a explodat când a ajuns acolo. A sunat, a promis că se întoarce acasă. Kelly s-a aplecat, întinzându-mi ceva care părea un plic voluminos, din hârtie manila. Poftim.

- Ce e asta?

- Schițe, profilul misiunii, datele despre costul avantajos al propulsiei, în care nu a crezut nimeni. Pentru cazul în care lucrurile nu merg cum ar trebui.

Lucrurile nu merg cum ar trebui? Care lucruri? Probabil creșterea extrem de lentă a entropiei. Am strâns plicul în mână, verificând grosimea hârtiei, apoi mi l-am strecurat sub cămașă.

- De ce eu? De ce acum? Eu sunt dușmanul.

Și-a sprijinit obrazul de ocularul telescopului.

- Da, tu ești dușmanul. Tu și toți cei din guvernul tău. Dar știu și că ești un tip corect. Am stat aici în toți acești ani ca să împiedic pe cineva ca tine să dea totul peste cap. Dar tu te-ai dovedit a fi OK, Bruce.

Am înghițit în sec. Era mai mult decât tot ce îmi dăruise până atunci.

Kelly a continuat.

- Și ești un supraviețuitor. Dacă se dovedește că ne-am înșelat asupra unui aspect important, o să predai informațiile poporului canadian, în numele nostru.

Aveam întrebări, zeci, sute de întrebări despre documentele din plic, dar vaporii calzi, cu miros de putreziciune, care se ridicau din lac mă deranjau prea mult ca să le pot formula. Se presupune că, în aprilie, aerul din Munții Stâncoși ai Canadei

nu miroase precum cel din Louisiana, dintr-o zi de vară. După ani întregi în care nu. făcusem altceva decât să stau prin preajmă, totul se îmbina cu o prea mare repeziciune.

- Ophiuchus. Te uiți după steaua Barnard. E la o distanță de aproximativ șase ani-lumină, nu-i așa?

- Cinci virgulă nouăzeci și șapte, mi-a răspuns ea, fără să-și miște capul. Își adusese telescopul acolo unde voia și îl folosea, concentrată. Cinci ani și trei sute cincizeci și cinci de zile. Plus câteva ore.

Emerald Lake fierbea acum de-a binelea, ca o oală gata să dea în clocot.

- Cinci minute, plus o mică marjă de eroare.

- Și tu aștepți...

Mi-a adresat un zâmbet ce a strălucit în beznă pentru o scurtă clipă, apoi s-a reîntors către ocular.

- Un semn pe cer.

Mi-am amintit dintr-odată de laserele cu declanșare prin explozie. Sub noi, Emerald Lake clocotea din plin. Literalmente. Aburul duhnitor ieșea din mâlul de pe fund, care se cocea.

- Hristoase, am șoptit. Te uiți după lumina laserelor. El pune în funcțiune focoasele nucleare rusești, apoi cuplează sistemul de propulsie și se întoarce acasă.

- Ai ghicit. La urma urmelor, voi, americanii, nu sunteți tâmpiți cu toții. O să fie acasă la câteva secunde după ce-o să vedem lumina laserelor.

Am înțeles, în sfârșit, ce era cu căldura care se intensifica încet, ridicându-se din lac - era o scurgere de energie din orice o fi fost, de fapt, anomalia gravitațională: vreun calup de materie exotică, vreun quark gigantic, sau altceva. Nick se întorsese, fusese acolo în ultimii șase ani, înfășurat într-o manta

neprecizată de entropie captivă, stând efectiv în defazajul egal cu viteza luminii. Călătorind prin spațiu și prin, timp, așteptând ca toți factorii să se echilibreze și să-l scuipe afară.

Soțul lui Kelly era în fundul lacului - așteptând, literalmente, să vină vremea lui.

Fundul lacului.

- A devenit vizibil într-un vid înaintat, undeva în preajma stelei Barnard, corect?

- Da... pe o orbită cometică...

Kelly nu mă asculta cu adevărat.

- De ce nu s-a întors să creeze vidul aici?

- Pătrunderea în atmosferă, a spus ea, absentă. Adăugată la un întreg ansamblu de complexități și de cerințe impuse de proiectare. Eliminarea greutății pentru lansare, tot felul de probleme. Ne-am bazat pe o translație, direct către casă.

Pătrunzând direct în mijlocul unei materii cu o densitate mult, mult mai mare decât cea egală cu un singur atom de hidrogen pe centimetru cub, pe care s-ar putea s-o fi întâlnit în spațiul cosmic. Poate că explozia de la sosirea lui în sistemul stelei Barnard nu o fi fost altceva decât un spectacol de lumini... Insă aici... Nu eram fizician, dar până și eu îmi puteam imagina gradientul energetic cumulat în momentul când frontul lui de undă avea să se prăbușească, în final, acolo, în lac.

- Kelly, am spus, cu cea mai calmă voce de care eram în stare. Nava lui Nick explodează. Explodează de șase ani, foarte, foarte, foarte încet - asta reprezintă adâncitura. Peste trei minute, o să explodeze în timp real.

- N-a adus înapoi focoasele nucleare. Vocea lui Kelly era visătoare. Nava a fost programată să le expulzeze înainte de a recupla sistemul de propulsie. Pentru cazul că nu reușea să le dezactiveze.

- Cu sau fără focoase, ceva explodează. Trebuie să plecăm, *acum*.

Am trecut în revistă posibilitățile de scăpare, potecile care urcau spre o zonă mai înaltă în balanță cu distanța la care puteam ajunge cu Ford-ul meu Explorer, parcat lângă cabană.

- Am spus că n-are focoase, a răspuns ea, absentă, continuând să privească prin Celestron.

- La dracu' cu focoasele. Are o energie potențială prea mare, în lipsa unui vid înaintat în care să o reverse!

M-am crezut în agonie când i-am simțit surâsul din glas.

- Calculele au fost corecte. A ajuns acolo, o să se și întoarcă. Trebuie să stau aici ca să-l întâmpin.

Fir-ar să fie, avea încredere în cifre, ca orice savant - și în viitor, ca orice îndrăgostit.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu contează ce îți spun calculele, nava lui Nick explodează. Emerald Lake o să se spulbere în jurul capetelor noastre.

Oare exista ceva numit explozie cuantică?

- Nu. Am studiat totul, în baza unor modele. Știm că, dacă a ajuns acolo, o să se și întoarcă și... Hei! Steaua Barnard a devenit mai strălucitoare! Văd laserele lui Nick!

- Kelly, haide!

In relația cu ea, îmi impusesem o regulă de bază, însă atunci am încălcat-o, am încercat să forțez lucrurile. Am înșfăcat-o de braț, am tras-o de lângă telescop, dar s-a răsucit către mine. Pumnul ei m-a nimerit în falcă.

- Nu plec, Bruce. Ție ți-e frică, *tu* n-ai decât să fugi.

Și, spre rușinea mea, am fugit. Instinctul de conservare a triumfat și m-am pomenit coborând scara în goană și alergând în susul pantei, îndepărtându-mă de lac și de dezastrul despre care eram aproape sigur că avea să se petreacă. Am decis

împotriva pierderii unui timp suplimentar ca să găsesc și să pornesc Ford-ul și am început să fug spre înălțimi, folosindu-mă de toate secundele care îmi mai rămăseseră, lăsând-o pe femeia pe care o iubeam în urmă, alături de telescop, de adâncitură și de soțul ei de mult pierdut.

Apoi a explodat lacul.

M-am trezit gemând, într-o baltă de mâl, întrebându-mă de cât timp zăceam acolo. Locul în care fusese cândva Emerald Lake era scăldat în lumină și auzeam, în depărtare, zumzetul unui elicopter.

Reușisem să ajung destul de departe. Eram în viață.

Iar Kelly nu mai era, aproape fără nici o îndoială.

La vreo patru sute de metri distanță, am văzut ruinele cabanei, resturi de bârne ridicându-se deasupra unei mări de noroi, un peisaj de coșmar, al umbrelor și al distrugerii, strălucind, incandescent, ca sub lumina unui reflector. Fundul radioactiv al lacului odată aruncat în aer și împrăștiat pretutindeni, locul devenise acum o zonă cu adevărat fierbinte.

Mi-am impus să mă ridic în picioare, cu toate încheieturile protestând. Tușind și eliminând apa din sinusuri, sau poate era sânge, m-am răsucit pe călcâie și am pornit-o înapoi, către țărm.

O strălucire palidă din fața mea s-a dovedit a fi Marge, care își croia drum printre sfărâmături cu ajutorul unei lanterne în infraroșu. Purta haine de stradă - o fustă până la genunchi, pentru numele lui Dumnezeu, în locul ăla.

- Mă bucur că ai supraviețuit, Bruce.

Chiar în spatele ei era Ray Vittori, șeful de proiect de la Agenția Spațială Canadiană - cel care ne vorbise primul despre radioactivitatea din adâncitură.

Și Vittori era numai în cămașă, în ciuda mâlului răscolit de explozie. Să mă bată Dumnezeu dacă nu fusesem un idiot. Gata cu nuclizii radioactivi. Nu era de mirare că nici unul dintre contoarele mele Geiger nu funcționase cum trebuia - era necesar să le remonteze la Agenție. Ce naiba, până și eu știam vreo trei sau patru metode prin care poți păcăli un dozimetru.

- Sunt încântat să te revăd, agent Diedrich, a spus Vittori. Cu toate că asta s-ar fi putut întâmpla în împrejurări mai favorabile.

M-am mulțumit să mă holbez la el.

Și-a întins mâna, dar nu ca s-o strângă pe a mea. O ținea cu palma în sus, așteptând ceva.

- Cum...?

Marge a zâmbit și, când și-a aprins o țigară, dinții i-au licărit, roz, în raza lanternei ce străpungea întunericul.

- Microfoane, Bruce. Ar fi trebuit s-o stii mai bine.

Da, o știam destul de bine. Supravegherea pasivă e ieftină. In timpul pe care îl petrecusem acolo, puteau să umple de microfoane toată zona canadiană a Munților Stâncoși.

Mi-am mutat privirea de la Marge la Vittori. Kelly spusese că ar fi trebuit să dau documentele poporului canadian, dar nu credeam că se gândise la ceva de genul ăla.

- N-a existat, niciodată, nici un fel de depunere radioactivă.

Vittori a clătinat din cap.

- Nu.

- Atunci, de ce?

A ridicat din umeri, coborându-și, în cele din urmă, mâna ținută în expectativă.

- Despre adâncitură aveam deja toate datele care ne interesau, Diedrich. Nu mai rămăsese decât femeia.

Femeia.

Kelly MacInnes, o femeie care râdea și care trăise și murise de dragul unui vis și al unui soț pierdut de multă vreme.

- Oh, Doamne, am spus, reamintindu-mi că mai murise și altcineva. Sergentul Perry?...

Marge și-a înăsprit expresia feței și a mai tras un fum din țigară.

- Mort într-un accident de vânătoare, Bruce. Orientat într-o direcție greșită, ai putea spune.

Accident de vânătoare. Perry fusese gata să dezvăluie prea multe. M-am întors spre ea, adresându-i aceeași întrebare pe care i-o pusesem lui Vittori:

- De ce?

- De ambele părți ale graniței sunt o grămadă de oameni care ar fi în stare de orice în schimbul unui sistem funcțional de propulsie interstelară.

In schimbul planurilor pe care le respinseserăm cu toții cu doisprezece ani în urmă, planurile lui Nick MacInnes. Canadianul care aproape că reușise să se întoarcă acasă după un drum printre stele.

Am oftat și m-am așezat pe un buștean stâlcit, murdar și plin de mușchi, aruncat din lac. In spatele lui era împotmolit un bidon de plastic pentru benzină, cu dopul încă pus.

- Pot să iau o țigară de la tine, Marge?

- Te-ai lăsat de ani de zile.

În voce i se simțea nerăbdarea.

- Acum am nevoie de una.

Mi-am cuprins trunchiul cu brațele, înfrigurat și ud în noaptea întunecoasă de aprilie. Sub cămașă mi-a foșnit plicul, descrierea fidelă a metodei rentabile de călătorie cu viteze superluminice a lui MacInnes.

Marge mi-a întins o țigară aprinsă. Am luat-o.

- Mulțumesc.

- Fumeaz-o și hai să mergem. La Washington te așteaptă câteva persoane foarte importante.

Ea s-a întors către Vittori și i-a șoptit ceva ce n-am putut auzi. Cu țigara strânsă între buze, m-am răsucit și am deșurubat dopul, vărsând lichidul pe pământ.

Nu mirosea așa cum ar fi trebuit - era apă mâloasă din lac. Probabil că forța exploziei crăpase bidonul. Mi-am aruncat țigara în el. Chiștocul a sfârâit și s-a stins.

- Ești gata? m-a întrebat Marge.

Am dat din cap. Am scos plicul de sub cămașă și i l-am întins canadianului. Unui canadian. Dar nu mă puteam minți spunându-mi că asta dorise Kelly.

În timp ce ne îndreptam spre elicopter, mi-am dat seama că nu mai eram în stare să-mi aduc aminte sunetul râsului ei.